

Arrest

nr. 190 138 van 27 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloze te zijn, op 26 juli 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANDERSCHAEGHE, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

*Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer, die verklaart te heten(1):*

*naam: H. (...)
voornaam: A. (...)
geboortedatum: 08.09.1980
geboorteplaats: Amman
nationaliteit: Onbepaald*

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*
- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*
- artikel 74/14 §3, 6°: de onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend;*

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 14/01/2015 en 14/04/2016.

Betrokkene diende op 20/03/2009 een 1e asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 15/02/2011.

Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend op 10/03/2011. Dit beroep werd definitief verworpen op 02/05/2011. Op 08/08/2011 kreeg België een overnameverzoek in het kader van de Dublin vordering van Zwitserland. Op 09/08/2011 ging België akkoord met deze overdracht, op 02/09/2011 werd betrokkene overgedragen aan de Belgische autoriteiten.

Op 02/09/2011 diende betrokkene een 2e asielaanvraag in, deze werd niet inoverweging genomen. Op 17/10/2011 diende betrokkene een 3e asielaanvraag in. CGVS verwierp deze aanvraag op 18/12/2014. Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 14/01/2015. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend op 19/01/2015. Dit beroep werd definitief verworpen op 02/06/2015.

Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg

geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in het Rijk. Betrokkene is vandaag aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van Blankenberge. Hij heeft zich niet aangemeld bij de gemeente om zijn aankomst in het Rijk te melden. Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene werd op 01/09/2011 door de Correctionele Rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een boete van 550 Euro en 3 maanden wegens het gebruik van valse stukken. Dit op basis van het PV met nummer: TG.24.L3.002248/2010 opgesteld door de politiezone Bilzen-Hoeselt-Rienst. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene verklaart aan de politie van Blankenberge (zie het administratief verslag van 18/11/2016) dat hij een relatie heeft met de Belgische onderdane G. S. (...) en dat zij samen zouden wonen. Deze relatie geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende op 20/03/2009 een 1e asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 15/02/2011. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend op 10/03/2011. Dit beroep werd definitief verworpen op 02/05/2011. Op 08/08/2011 kreeg België een overnameverzoek in het kader van de Dublin vordering van Zwitserland. Op 09/08/2011 ging België akkoord met deze overdracht, op 02/09/2011 werd betrokkene overgedragen aan de Belgische autoriteiten.

Op 02/09/2011 diende betrokkene een 2e asielaanvraag in, deze werd niet inoverweging genomen. Op 17/10/2011 diende betrokkene een 3e asielaanvraag in. CGVS verwierp deze aanvraag op 18/12/2014. Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 14/01/2015. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend op 19/01/2015. Dit beroep werd definitief verworpen op 02/06/2015.

Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg

geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 21/04/2011 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 10/06/2015.

Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 19/06/2015. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in het Rijk. Betrokkene is vandaag aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van Blankenberge. Hij heeft zich niet aangemeld bij de gemeente om zijn aankomst in het Rijk te melden. Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene werd op 01/09/2011 door de Correctionele Rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een boete van 550 Euro en 3 maanden wegens het gebruik van valse stukken. Dit op basis van het PV met nummer: TG.24.L3.002248/2010 opgesteld door de politiezone Bilzen-Hoeselt-Rienst. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene verklaart aan de politie van Blankenberge (zie het administratief verslag van 18/11/2016) dat hij een relatie heeft met de Belgische onderdane G. S. (...) en dat zij samen zouden wonen. Deze relatie geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene kan ook steeds via de moderne communicatiemiddelen zijn relatie verderzetten vanuit zijn land van oorsprong.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene werd nochtans door de stad Brugge op 19/06/2015 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 14/01/2015 en 14/04/2016.

Betrokkene verklaart aan de politie van Blankenberge (zie het administratief verslag van 18/11/2016) dat hij een relatie heeft met de Belgische onderdane G. S. (...) en dat zij samen zouden wonen. Deze relatie geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene kan ook steeds via de moderne communicatiemiddelen zijn relatie verderzetten vanuit zijn land van oorsprong.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene diende 3 asielaanvragen in, deze werden alle 3 negatief afgesloten. Een schending van artikel 3 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in het Rijk. Betrokkene is vandaag aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van Blankenberge. Hij heeft zich niet aangemeld bij de gemeente om zijn aankomst in het Rijk te melden. Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L. J. (...), administratief deskundige, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Blankenberge en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, H., A. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas vanaf 21.07.2017”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig

beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. Verzoeker beroept zich in een onderdeel van het eerste middel onder meer op de schending van artikel 3 EVRM en artikel 74/14 Vreemdelingenwet.

Verzoeker laat gelden:

“Verzoekende partij werd op 26 oktober 2015 door de Rechtbank van eerste aanleg West – Vlaanderen, afdeling Brugge (A.R. 13/1992/B) erkend als staatloze (stuk 4). Hiertegen werd geen beroep aangetekend. De erkenning als staatloze is aldus definitief geworden. Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met het staatloze statuut van verzoekende partij.

Uit rechtspraak van het Grondwettelijk hof van 2009 en 2012 blijkt evenwel dat aan het statuut van staatloosheid, wanneer is vastgesteld dat de staatloze deze hoedanigheid heeft verkregen buiten zijn wil om en aan toont dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben, dezelfde bescherming dient te genieten als een erkend vluchteling. Hier anders over oordelen zou een ongeoorloofde discriminatie uitmaken.

Zonder meer het belangrijkste recht van een vluchtelingen is het recht op non-refoulement.

“Hieruit vloeit voort dat, wat het verblijfsrecht betreft, het verschil in behandeling tussen de staatloze die zich in een dergelijke situatie op het Belgisch grondgebied bevindt en de erkende vluchteling, niet redelijk verantwoord is.” (arrest GwH 17 december 2009, nr. 198/2009, B.7)

“B.10. Wanneer is vastgesteld dat de staatloze deze hoedanigheid heeft verkregen omdat hij buiten zijn wil zijn nationaliteit heeft verloren en dat hij aan toont dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben, kan de situatie waarin hij zich bevindt op discriminerende wijze afbreuk doen aan zijn grondrechten.

Hieruit vloeit voort dat het verschil in behandeling tussen de staatloze die zich in een dergelijke situatie op het Belgisch grondgebied bevindt en de erkende vluchteling, niet redelijk verantwoord is.” (arrest GwH 11 januari 2012, nr. 1/2012, B.10)

Deze rechtspraak van het Grondwettelijk Hof werd reeds uitgebreid toegelicht in de rechtsleer.

“A prejudicial question regarding the fact that recognised stateless persons do not benefit from a right of residence contrary to recognised refugees has been forwarded to the Constitutional Court. In its judgment on this issue, the Constitutional Court stated that when a foreign national has been recognised as stateless because he has lost his nationality involuntarily and when this foreign national shows that he cannot obtain a legal residence in another state, the fact that the stateless foreign national cannot obtain a residence permit in Belgium, places him in a situation which undermines the exercise of his fundamental rights in a discriminatory manner. The Court concluded that this discrimination is the consequence of the lack in Belgian legislation which foresees a right of residence to stateless persons.”

(stuk 5, European Migration Network, “EU and non-EU harmonised protection statuses in Belgium”, mei 2011, te consulteren op https://emnbelgium.be/sites/default/files/attachments/eu_and_non-eu_harmonised_protection_statuses_in_belgium_0.pdf)

“In 2009 en 2012 boog het Grondwettelijk Hof zich over de verschillende behandeling van vluchtelingen en staatlozen in België wat hun verblijfsrecht betreft. In beide arresten concludeerde het Hof dat het verschil in behandeling op het vlak van verblijfsrechten tussen een staatloze en een erkende vluchteling niet op redelijke gronden gesteund is.”

(stuk 6, UNHCR, “Mapping statelessness in Belgium”, oktober 2012, te consulteren op

http://www.refworld.org/docid/5100f4b22.html)

Over de Staatloosheid van verzoekende partij kan geen discussie bestaan, daarnaast dient slechts aangetoond te worden dat verzoekende partij onmogelijk beroep kan doen op een verblijfsrecht in het enige andere land waar hij banden mee heeft, m.b. Jordanië. (land van geboorte).

Nu bestaat de politiek van Jordanië er de laatste jaren zéér uitgesproken in om zo veel mogelijk Palestijnen van haar grondgebied te weren, aangezien onder de eigen bevolking een grote angst leeft dat zij een te grote invloed zouden kunnen ontwikkelen. Prima facie kan dus worden aangenomen dat verzoekende partij in geen geval verblijf zal kunnen verwerven in Jordanië:

“The Jordanians see the Palestinians as a “demographic threat” and are constantly searching for a solution to this problem. Jordan's biggest fear is that its kingdom will one day become a Palestinian state. Jordanian authorities seem determined to do their utmost to avoid such a scenario, even if that means being condemned by human rights groups.

The Jordanians know that UN agencies are not going to denounce them if they deport Palestinians or revoke their citizenship.

Jordan wants to solve its Palestinian problem quietly and far from the spotlight.

A series of measures taken by the Jordanian authorities over the past three years serve as an indicator of Amman's increased concern over the Palestinian “threat.” These measures include revoking the citizenship of many Palestinians and forcibly deporting others who are fleeing from Syria.

Ironically, the Jordanians say that these measures are designed to help the Palestinians. Jordan wants the Palestinians to believe that depriving them of basic rights and deporting them from the kingdom is something good for the Palestinian cause. The Jordanians say they do not even understand why the affected Palestinians are not welcoming the anti-Palestinian measures.

How do the Jordanians justify their anti-Palestinian policy? By arguing that if they aid the Palestinians and provide them with shelter and passports, this would serve Israeli interests.

“We don't want to be an Israeli tool for re-settling Palestinians who come to Jordan, by granting them citizenship,” explained former Jordanian interior minister Nayef al-Qadi. “Otherwise, we would be telling the Palestinians to forget Palestine.”

(stuk 7, Gatestone Institute, Why Jordan Doesn't Want More Palestinians, 18 augustus 2014, te consulteren via: <https://www.gatestoneinstitute.org/4615/jordan-palestinians>, verzoekende partij zet vet)

“(Amman) – Jordan refuses entry to or forcibly deports Palestinian refugees escaping Syria, in clear breach of its international obligations, Human Rights Watch said in a report released today. Jordan has officially banned entry to Palestinians from Syria since January 2013 and has forcibly deported over 100 who managed to enter the country since mid-2012, including women and children.”

(stuk 9, Human Rights Watch, Jordan: Palestinians escaping Syria turned away, others vulnerable to deportation, living in fear, te consulteren via: <https://www.hrw.org/news/2014/08/07/jordan-palestinians-escaping-syria-turned-away>)

Verzoekende partij is Staatloos, heeft geen enkel vaderland waar hij naartoe gedepoteerd kan worden. De huidige beslissing van verwerende partij dreigt verzoekende partij in ‘limbo’ te droppen. Dit maakt uit zichzelf een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM uit.

Verwerende partij kan zich in de bestreden beslissing bovendien niet dienstig beroepen op artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, aangezien dit artikel uitdrukkelijk slechts van toepassing is op 'onderdanen van een derde land'. Wederom: verzoekende partij is staatloos.

Verwerende partij schendt met de huidige bestreden beslissing niet alleen de hoger genoemde (hogere) rechtsnormen. Verwerende partij getuigt in de bestreden beslissing ook van een uitgesproken van een grote onzorgvuldigheid, waar zij geen rekening hield met het statuut van 'staatloosheid' van verzoekende partij.

Bovendien gaat de huidige bestreden beslissing ook rechtstreeks in tegen het engagement dat de regering is aangegaan om een oplossing te zoeken voor staatlozen zoals verzoekende partij:

"Daarnaast wordt een oplossing gezocht voor de zeer beperkte groep mensen die buiten hun wil om en ook niet vrijwillig kunnen terugkeren naar hun land van herkomst." (Federaal regeerakkoord dd. 9 oktober 2014)

Dit creëert zo een situatie van uitgesproken rechtsonzekerheid."

2.3.3. Verweerder verwijst naar artikel 98 van het KB van 8 oktober 1981 en stelt dat een erkende staatloze niet automatisch een verblijfsrecht krijgt. Het Staatlozenverdrag kent ook geen verblijfsrecht toe aan de persoon wiens verblijf onregelmatig was op het ogenblik van de erkenning als staatloze.

Verweerder stelt dat artikel 74/14 Vreemdelingenwet (per materiële vergissing wordt verwezen naar artikel 74/11) werd ingevoerd bij wet van 19 januari 2012. Deze wetswijziging beoogt de gedeeltelijke omzetting van Richtlijn 2008/115/EG.

Aangezien verzoeker geen burger is van de Unie en evenmin een persoon is die onder het gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt, dient hij volgens de toepassing van artikel 74/14 Vreemdelingenwet wel degelijk als een onderdaan van een derde land te worden beschouwd aan wie een rechtmatig bevel kan worden afgeleverd met vasthouding met het oog op verwijdering.

Verweerder stelt dat verzoeker is geboren in Jordanië, er tot zijn tweede levensjaar heeft verbleven en dat hij tijdens zijn vlucht uit Palestina naar Jordanië geen probleem heeft gehad bij de grenscontrole. De Arabisch-Palestijnse vluchtelingen in Jordanië hebben bovendien recht op een volledig staatsburgerschap in Jordanië.

In afwachting van het antwoord van de Jordaanse autoriteiten op het verzoek tot overname kan niet gesteld worden dat verzoeker niet "repatrieerbaar" is omdat Jordanië geen Palestijnen meer zou toelaten tot het grondgebied.

2.3.4.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

2.3.4.2. Het staat niet ter betwisting dat verzoeker bij beschikking 26 oktober 2015 van de Rechtbank van eerste aanleg te Brugge erkend werd als staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954 (stuk 4 van verzoeker).

De Rechtbank van Brugge motiveerde als volgt (p.9-10):

“Zoals hoger uiteengezet, worden de identiteit en Palestijnse herkomst van verzoeker niet in twijfel getrokken door het O.M. en staan zij voldoende vast op grond van de voorliggende stukken.

Het staat evenmin ter discussie dat verzoeker zich niet kan beroepen op een hoedanigheid van onderdaan van Jordanië.

Om die redenen zoals hoger uiteengezet, kan verzoeker zich evenmin beroepen op een hoedanigheid van onderdaan van een soeverein Palestina. De omstandigheid dat op een aantal documenten als nationaliteit “Palestijns” vermeld wordt, doet hieraan geen afbreuk.

De rechtbank stelt vast dat volgens de voorliggende stukken verzoeker op heden geen enkele nationaliteit bezit en dat hij de nationaliteit niet kan verkrijgen van enig land waarmee hij een aanknopingspunt heeft (zijn geboorteland, het land waarvan zijn ouders de nationaliteit hebben, het land waar de kandidaat-erkende apatride verblijf heeft gehouden). Tevens blijkt nergens uit de voorliggende informatie dat er elementen zouden aanwezig zijn om aan te nemen dat de betrokkene onder de uitzonderingen valt, opgesomd in de artikelen 1,2,i, ii en iii van het Apatridenverdrag.”

De stelling van verweerder dat *“De Arabisch-Palestijnse vluchtelingen in Jordanië hebben bovendien recht op een volledig staatsburgerschap in Jordanië”* is niet verzoekenbaar met de inhoud van de beschikking krachtens dewelke verzoeker erkend werd als staatloze.

In het administratief dossier bevindt zich ook mailuitwisseling terug waaruit blijkt dat verweerder in januari 2017 een Palestijn trachtte te repatriëren maar dat Jordanië geen laissez-passer wou afleveren (zie mail van 25 juli 2017 van G.T.).

Verzoekers middel is *prima facie* dan ook ernstig, de bijgevoegde stukken mede in acht genomen, waar door hem wordt gesteld:

“Verzoekende partij is Staatloos, heeft geen enkel vaderland waar hij naartoe gedeporteerd kan worden. De huidige beslissing van verwerende partij dreigt verzoekende partij in ‘limbo’ te droppen. Dit maakt uit zichzelf een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM uit. Verwerende partij kan zich in de bestreden beslissing bovendien niet dienstig beroepen op artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, aangezien dit artikel uitdrukkelijk slechts van toepassing is op ‘onderdanen van een derde land’. Wederom: verzoekende partij is staatloos.”

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de

aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In het verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing onder meer een schending van artikel 3 EVRM tot gevolg zal hebben.

2.4.2.2. Verzoeker kan gelet op de bespreking van de grief inzake artikel 3 EVRM en artikel 74/14 Vreemdelingenwet (*cf.* punt 2.3) worden gevolgd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.5. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig juli tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS